

- EROD naruszyła art. 41 ust. 2 lit. b) karty, oddalając złożony przez stronę skarżącą wniosek o dostęp do akt dotyczących wiążącej decyzji EROD nr 3/2022, ze względu na to, że podmioty, które złożyły skargę (strona skarżąca i jej przedstawiciel umocowany na podstawie art. 80 ust. 1 RODO, a mianowicie stowarzyszenie o celu niezarobkowym NOYB-European Center for Digital Rights) nie są uprawnione do uzyskania dostępu do akt, ponieważ jest mało prawdopodobne, aby wiążąca decyzja nr 3/2022 wywarła na nie negatywny wpływ;
- Inaczej niż w wypadku art. 41 ust. 2 lit. a) karty, przesłanka „negatywnego wpływu” nie została uwzględniona w art. 41 ust. 2 lit. b) karty, a zatem nie musi ona być spełniona;
- Strona skarżąca żąda uzyskania dostępu do „swych akt” na podstawie art. 41 ust. 2 lit. b) karty. Sprawa dotyczy bezpośrednio skargi wniesionej przez nią przeciwko spółce Meta na podstawie art. 77 RODO, której przedmiotem są jej dane osobowe. Wiążąca decyzja nr 3/2022 odnosi się do „skargi” i „skarżącego” ponad 160 razy. EROD sama przyznała w wiążącej decyzji nr 3/2022, że projekt rzeczonyj decyzji dotyczy „dochodzenia opartego na skardze”, zaś autorem owej skargi jest strona skarżąca. Wiążąca decyzja nr 3/2022 odnosi się zarówno do strony skarżącej, jak i do stowarzyszenia o celu niezarobkowym NOYB – European Center for Digital Rights, które reprezentowało ją na podstawie art. 80 ust. 1 RODO jako „skarżący”;
- Prawo dostępu do akt na podstawie art. 41 ust. 2 lit. b) karty jest prawem samoistnym. W art. 41 karty wyraźnie odróżniono prawo dostępu do akt od prawa do bycia wysłuchanym. Zakresy i cele tych praw są różne. To drugie jest zasadniczo prawem o charakterze defensywnym. Natomiast prawo dostępu do akt jest przejawem prawa do równości broni i prawa do skutecznego środka prawnego. Sam Trybunał odnosi się do każdego z tych dwóch praw odrębnie i nie uzależnia prawa dostępu do akt od prawa do bycia wysłuchanym;
- Nawet gdyby „negatywny wpływ” był elementem art. 41 ust. 2 lit. b) karty (choć tak nie jest), to przesłanka ta byłaby spełniona, ponieważ:
 - w wiążącej decyzji EROD nr 3/2022 zbadano częściowo tylko jeden z dziewięciu zarzutów podniesionych w dniu 9 września 2019 r. (przedmiot skargi, którym była „reklama” zawężono do „reklamy behawioralnej”), zaś pozostałych zarzutów nie zbadano wcale;
 - między organami nadzorczymi austriackim i irlandzkim toczy się obecnie spór co do tego, czy sprawy te są wciąż zawisłe przed tymi organami bądź przed EROD, czy też zarzuty zostały oddalone albo odrzucone na pewnym etapie procedury, zaś przed irlandzkimi i austriackimi sądami toczy się w tej kwestii spór, którego stronami są skarżący i organy nadzorcze; oraz
 - skarżący nie może zrozumieć, dlaczego w postępowaniu EROD wypowiedziała się częściowo tylko w przedmiocie jednego z dziewięciu zarzutów, bez przyznania dostępu do akt, podczas gdy organy nadzorcze austriacki i irlandzki powołują się na decyzję EROD.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2023 r. – Hansol Paper/Komisja
(Sprawa T-199/23)

(2023/C 223/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hansol Paper Co. Ltd (Seul, Korea Południowa) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i B. Servais, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2023/593 z dnia 16 marca 2023 r. nakładającym ponownie ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego pochodzących z Republiki Korei w odniesieniu do grupy Hansol i zmieniającym cło rezydualne (Dz.U. 2023, L 79, s. 54) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżące;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 2 ust. 11 i art. 9 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego.

- Zdaniem skarżącej obliczenia dokonane przez Komisję w celu określenia w zaskarżonym rozporządzeniu wysokości zmienionego cła antydumpingowego na 103,16 EUR za tonę netto nie korygują błędu w zakresie ważenia stwierdzonego przez Sąd w pkt 85 i 86 wyroku w sprawie T-383/17 i potwierdzonego przez Trybunał w pkt 62–64 wyroku w sprawie C-260/20 P, a w konsekwencji naruszają art. 2 ust. 11 i art. 9 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego.

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że metoda zastosowana do obliczenia wartości normalnej Artone dla określonego rodzaju rozpatrywanego produktu narusza art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, ponieważ Komisja skonstruowała wartość normalną Artone dla tego rodzaju produktu zamiast oprzeć wartość normalną na cenach krajowej sprzedaży skarżącej w zwykłym obrocie handlowym dla tego rodzaju rozpatrywanego produktu w rozumieniu art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2023 r. – VT/Komisja

(Sprawa T-216/23)

(2023/C 223/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: VT (przedstawiciel: M. Velardo, avvocata)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 maja 2022 r., na której podstawie strona skarżąca nie została umieszczona na liście rezerwy kadrowej konkursów EPSO/AD/380/19-AD7 i EPSO/AD/380/19-AD9;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 lipca 2022 r., na której podstawie oddalono wniosek strony skarżące o ponowne rozpatrzenie decyzji o nieumieszczeniu jej na liście rezerwy kadrowej konkursów EPSO/AD/380/19-AD7 i EPSO AD/380/19-AD9;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 10 lutego 2023 r., której wydanie przyjmuje się fikcyjnie w związku z niezajęciem stanowiska przez EPSO przez ponad cztery miesiące, i na której podstawie oddalono zażalenie złożone w dniu 10 października 2022 r. w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.